

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și noua după Rusalii

Cuvânt la Evanghelia Duminicii

- Sfântul Ioan Gură de Aur -

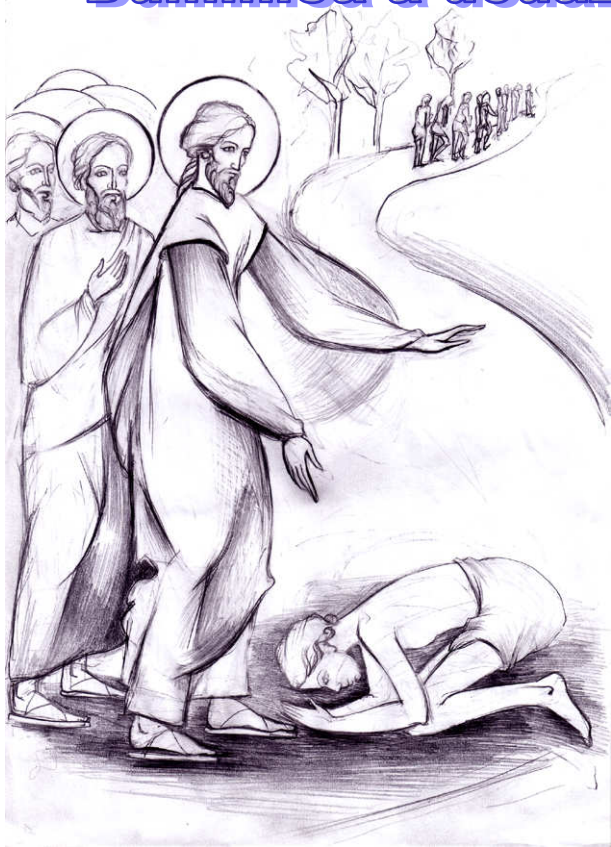
Când a vindecat pe cei zece leproși, Domnul ne-a învățat să fim recunoscători. Sfântul Pavel, în toate epistolele sale, mulțumește lui Dumnezeu pentru binefacerile făcute lumii. Și noi, dar să mulțumim neconținut lui Dumnezeu și pentru binefacerile date nouă și pentru cele date semenilor noștri, și pentru cele mici și pentru cele mari. Chiar dacă este mic darul, ajunge mare, pentru că-i dat de Dumnezeu; dar, mai bine spus, nici un dar al lui Dumnezeu nu este mic, nu numai pentru că e dat de Dumnezeu, dar și pentru că e așa prin însăși natura lui.

Dar să nu mai vorbesc de toate celelalte daruri, care depășesc în mulțime nisipul mării, ci de unul singur. Ce poate fi egal cu întruparea Fiului lui Dumnezeu? Dumnezeu ne-a dat nouă, dușmanilor Săi, ceea ce avea El mai de preț din toate, pe Unul-Născut Fiul Său. Și nu numai că L-a dat, dar, după ce ni l-a dat, ni l-a oferit spre mâncare. A făcut totul pentru noi: ne-a dat și darul, dar ne-a făcut să-I și mulțumim pentru toate acestea.

Dacă te miră spusele mele, îți voi arăta că aceasta a făcut-o Dumnezeu nu cu un oarecare om, ci cu fericitul Pavel. Fericitul acesta, fiind în multe primejdii și nevoi, ruga adeseori pe Dumnezeu să depărteze de la el aceste încercări (II Corinteni 12, 8); totuși Dumnezeu nu S-a uitat la cererea lui, ci la folosul lui; și i l-a arătat, spunându-i: "*Destul îți este harul Meu; că puterea Mea în slăbiciune se desăvârșește*" (II Corinteni 12, 9). Deci Dumnezeu, înainte ca Pavel să-I spună pricina, îi face bine fără voia și fără știrea lui.

Ce lucru mare ne cere Dumnezeu? Ne poruncește să-I mulțumim pentru marea Sa purtare de grijă. Să ascultăm, dar, și să-I mulțumim pururea. Că pe iudei nu i-a pierdut altceva decât aceea că n-au mulțumit lui Dumnezeu pentru binefacerile primite; aceasta, și nu altceva, a adus peste ei acele multe și repetate nenorociri; dar, mai bine spus, chiar înainte de a veni peste ei nenorocirile, aceasta le-a stricat sufletul și i-a pierdut. "*Nădejdea celui nemulțumitor*, spune Scriptura, *este ca gheața de iarnă*" (Înț. Sol. 16, 29). După cum gerul iernii amortește și omoară trupurile, tot așa și nemulțumirea pentru binefacerile primite amortește și omoară sufletele. Aceasta vine din mândrie și din socotința că suntem cineva. Omul smerit însă mulțumește lui Dumnezeu nu numai pentru binefacerile primite, ci chiar și pentru aparentele necazuri și nenorociri venite asupra lui; și orice suferințe ar avea nu socotește că le suferă pe nedrept.

Marți 18 ianuarie 2005 începe Săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor. În pagina a patra se găsește PROGRAMUL manifestărilor care se organizează în orașul nostru cu acest prilej.

Grafică realizată de Maria Gheorghită

Evanghelia duminicii **Vindecarea celor zece leproși** **(Luca XVII, 12-19)**

12. Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe,
13. Și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi!
14. Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit.
15. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu.
16. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-i. Și acela era samarinean.
17. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt?
18. Nu s-a găsit să se întorcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?
19. Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.

Să trăim mulțumind lui Dumnezeu !

Noi, oamenii, credem că multe ni se cuvin. Ni se par meritate toate lucrurile bune care ni se întâmplă pe gratis: „Mărirea aceea de salariu am meritat-o... reușita la examen era firească, deoarece am învățat temeinic, era normal să fiu lăudat căci am muncit mult...” etc. Ce să mai zicem de norocul pe care l-am avut când am câștigat la Loto!...În schimb, când dă vreun necaz peste noi sau ne îmbolnăvim, de obicei e vina divinității. De exemplu: “dar ce-am făcut eu rău ca să merit asta?”, “de ce mi-a pedepsit Dumnezeu, doar am mers la biserică” sau “de ce mi s-a întâmplat tocmai mie, oare m-a uitat Domnul ?”

Mulțumirea este “o floare rară, pe care puțini oameni o cresc în grădina sufletului”. Mulțumirea pe care trebuie să I-o aducem lui Dumnezeu “pentru toate”(I Tes. 5,18) este una dintre cele mai importante fapte din viața creștină. Mulți știu cât de importantă este rugăciunea, dar puțini se roagă în fiecare zi. Mulți știu că este important să Îi mulțumească lui Dumnezeu. Dar și mai puțini o fac.

Un lucru general valabil este că știm să cerem de la Dumnezeu. La asta ne pricepem foarte bine. Toți cei nouă leproși au știut să ceară milă, dar nu au știut și să mulțumească. Doar unul din cei zece vindecați s-a întors la Mântuitor – și acela era din alt neam, era samarinean ! Lepra este o boală îngrozitoare. Oare, scăpat de ea în chip miraculos, cum poți să uiți de cel care te-a însănătoșit, în loc să îi fii recunoscător toată viața, să te rogi pentru el mereu și să încerci să-i răsplătești gestul ? Cei zice au primit o binefacere spectaculoasă. Mi se pare firesc însă, să mulțumești pentru orice mică bucurie sau ajutor, fiecărui binefăcător și mai ales lui Dumnezeu.

În general, mulțumirea o facem doar pentru lucrurile care ne sunt favorabile nouă, uitând că viața noastră interferează cu apropapele și de asemenea, trebuie închinată voii lui Dumnezeu. Sunt unii care se supraalimentează până la îmbuibare și apoi, cu pietate, Îi mulțumesc lui Dumnezeu “pentru toate”. Dar la săraci poate nu s-au gândit. Un gest față de ei, ar arăta că rugăciunea de mulțumire nu e fără conținut faptic.

Lipsa recunoștinței se întemeiază și pe faptul că nu ne mulțumim niciodată cu ce avem. Căutăm mai mult, mereu mai mult. Dacă obținem ceva valoros, spre care am râvnit și muncit mult, nu avem timp să ne bucurăm de reușită, de mulțumit nici atât, că ne dăm seama că ne lipsește altceva. Această permanentă aspirație spre altceva, mai nou și mai bun, poate fi dăunătoare. Ne trezim la capătul sau chiar la mijlocul unei vieți pline de agoniseală, dar în care nu am avut parte de liniște, de bucurie sau de cei din jur.

Oare de ce nu credem că, dacă ne este de folos, Domnul va răspunde cererii noastre ? Suntem convinși că ceea ce cerem este spre binele nostru ? Am învățat oare, să mulțumim atunci când dorința nu ni s-a împlinit ? Singur Domnul ceea ce ne trebuie cu adevărat.

Te poți întreba: într-o viață atât de amară și de grea, cu atâtea griji, frustrări și neajunsuri, pentru ce să Îi mai mulțumim lui Dumnezeu ?! Dar, poate, tocmai prin acestea, Dumnezeu încearcă să salveze și să fortifice ceea ce a mai rămas bun în ființa ta !

Avem atâtea motive să ne aducem aminte și să ne întoarcem cu recunoștință către Binefăcătorul nostru:

- Să Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne-a trimis în lume, că ne-am născut și că trăim această viață;

- Să Îi mulțumim lui Dumnezeu că ochii noștri văd, că urechile aud, că trupul nostru este întreg. Sănătatea e un dar enorm, dar care ni se pare atât de firesc, încât ajungem chiar să o neglijăm;

- Să Îi mulțumim lui Dumnezeu că are grijă de noi, că ne iubește, că ne ferește de multe rele care se întâmplă în alte părți ale lumii;

- Să Îi mulțumim pentru îngerii care ne ocrotesc, pentru soarele care ne mângâie, pentru luna care ne veghează, pentru florile care ne înfrumusețează.

- Să Îi mulțumim că suntem oameni și nu animale, că avem zi și noapte și nu șase luni de întuneric și șase de lumină, că avem zăpadă și ploaie purificatoare.

Și chiar dacă nu avem parte de toate acestea, să mulțumim pentru necazurile care ne-au întărit și ne-au făcut mai puternici. **Să trăim mulțumind și nu cântind!**

De ce să ne împovăram singuri această scurtă viață, inutil ? Cred cu tărie că depinde de noi înșine să zâmbim mai des și să fim împăcați și mulțumiți și mai ales... mulțumitori !

Marina Irimia

Liturghia pe înțelesul tuturor

(urmare din numerele anterioare)

33.Cum se încheie Sfânta Liturghie ?

În rânduiala Liturghiei, după ectenia de mulțumire pentru primirea Sfintei Împărtășanii sfârșitul oficiului și deci învoirea pentru plecarea credincioșilor din biserică, este anunțat de preot prin formula “*Cu pace să ieșim*”. Iar credincioșii răspund: “*Întru numele Domnului*”. Atât îndemnul preotului, cât și răspunsul credincioșilor evidențiază faptul că Sfânta Liturghie nu se încheie niciodată. Cele două replici ne cheamă la „Liturghia de după Liturghie”, la prelungirea înaltelor simțiri sufletești dincolo de spațiul liturgic, în viața practică, la exprimarea trăirii religioase prin virtuți morale și fapte bune în familie, dar și în societate. Să lucrăm „cu pace” și „în numele Domnului” toată viața.

De aceea, chiar și preotul iese din altar și se pune el însuși în rândul credincioșilor, arătând că la această lucrare suntem chemați toți, deopotrivă. Apoi rostește cea din urmă rugăciune, numită a *Amvonului* din mijlocul bisericii: “*Cel ce binecuvântezi pe cei ce Te binecuvântează, Doamne și sfințești pe cei ce nădăjduiesc întru Tine, mântuiește poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta. Plinirea Bisericii Tale o păzește; sfințește pe cei ce iubesc podoaba casei Tale; Tu pe aceștia îi preamărește cu dumnezeiască puterea Ta; și nu ne lăsa pe noi cei ce nădăjduim întru Tine. Pace lumii Tale dăruiește, bisericilor Tale, preoților și la tot poporul Tău. Că toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorând de la Tine, Părintele luminilor și Ție slavă și mulțumire și închinăciune înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor*”.

Cu excepția rugăciunii pentru cei răposați, care are de altfel un caracter special, dintre toate rugăciunile Liturghiei, Rugăciunea Amvonului este singura care se

rostește în auzul credincioșilor, celelalte toate fiind spuse în taină de liturghisitori. Acum, la finalul oficiului, prin această rugăciune se recapitulează în rezumat principalele cereri ce s-au făcut mai înainte în cadrul Liturghiei. Pentru acest motiv, Sfântul Gherman I al Constantinopolului numește Rugăciunea Amvonului “pecetea tuturor cererilor și recapitularea în ordine...a celor cerute prin rugăciuni”.

Urmează apoi un alt moment sacramental: *Binecuvântarea Prinoaselor*. Aici trebuie făcută o precizare: prinoasele, sau jertfa pot fi aduse de către creștini, atât în memoria celor răposați, cât și ca semn de mulțumire pentru binefacerile primite.

În cazul pomenirilor pentru cei răposați trebuie făcută o distincție între Parastas și pomenire, sau simpla comemorare prin fapte de milostenie, împlinite în cadrul liturgic. *Parastasul* sau *Panihida* este o slujbă distinctă, ce se oficiază separat de Sfânta Liturghie la anumite soroace, cu o rânduală specială, cu participarea membrilor familiei, care aduc un colac mare, colăcei și colivă, manifestându-și durerea și rugându-se pentru sufletul celui răposat (vom explica mai detaliat această slujbă în numerele viitoare).

Dimpotrivă, pomenirea răposaților se face în cadrul Liturghiei, după Ectenia Întreită sau Stăruitoare, cu rostirea rugăciunii specifice și intonarea imnului „veșnica pomenire”, în timpul căruia se recomandă celor ce săvârșesc pomenirea, să ridice jertfa pe care se află lumânare aprinsă și să o legene ușor. Astfel, cei pomeniți sunt chemați să participe împreună cu noi la Liturghie.

Fie pentru Pomenire, fie pentru Mulțumire, fie pur și simplu pentru cinstirea Sfântului zilei sau a unui moment important din viața creștinilor, Rugăciunea de Binecuvântare a Prinoaselor are în vedere mai cu seamă pe beneficiarii și împlinatorii faptelor de milostenie, preotul zicând: „*Însuși, întru tot Bunule Împărate, și aceste prinoase le binecuvintează și sfințește pe cei ce vor gusta din ele, că aceste întru slava Ta și spre cinstirea Sfântului (N) s-au pu înaintea ta de către robii Tăi, încă și spre pomenirea celor ce s-au săvârșit în dreapta credință. Și dăruiește, Bunule, celor ce au înfrumusețat acestea... toate cererile cele pentru mântuire și desfătarea bunătăților Tale celor veșnice...*”

Rugăciunea de Binecuvântare a Prinoaselor, are de fapt în vedere un lucru important: fapta de milostenie pentru cei pomeniți, sau pentru mulțumire să aibă ca destinatari mai ales pe cei care au participat la Sfânta Liturghie. Așadar, creștinii care au adus jertfă pentru pomenire sau pentru mulțumire, nu doar au permisiunea, dar este chiar recomandabil să ofere din prinoasele aduse la biserică celor care au primit Anafora și care, mulțumind prin acel „*Bogdaproste*” (care înseamnă: „Dumnezeu îți mulțumește” arată că fapta cea bună nu este trecută cu vederea la Dumnezeu.

Apoi preotul face *apolisul*, adică încheierea Liturghiei binecuvântând credincioșii și cerând mila lui Dumnezeu și ajutorul Sfinților, ale căror rugăciuni sunt de fapt temelia binefacerilor pe care le primesc cei ce participă la Sfânta Liturghie. *Pr. Mihai Mărgineanu*

Terapie duhovnicească: Chenodoxia

(urmare din numerele trecute)

Chenodoxia, în limbaj curent numită slavă deșartă sau vanitate, este o patimă de căpetenie și izvor de nenumărate alte boli ale sufletului.

Primul fel de slavă deșartă îl reprezintă cel prin care ne mândrim pentru foloase materiale, lăudându-ne cu bunurile pe care le avem sau pe care noi credem că le avem și dorim să fim văzuți, apreciați, slăviți de către ceilalți semeni ai noștri. Chenodoxia îl determină pe om să se fâlească și să se vrea admirat pentru bogățiile și bunurile materiale pe care le-a dobândit. Din această pricină ea poate fi un puternic imbold pentru patima arghirofiliei, care, la rândul ei, naște și sporește slava deșartă. Sfântul Maxim Mărturisitorul scrie: „Slava deșartă și iubirea de arginti se nasc una pe alta. Căci cei ce iubesc slava deșartă se silesc să se îmbogățească, iar cei ce s-au îmbogățit doresc să fie slăviți”. Adesea chenodoxia îl face pe om să râvnească la situații și ranguri sociale înalte.

A doua formă de chenodoxie, așa cum o aflăm descrisă la Sfântul Ioan Casian, este cea în care omul se mândrește, „pentru cele spirituale și ascunse, din dorința de laudă deșartă”. Îndepărtându-se de Dumnezeu prin păcat, omul a încetat totodată să mai tindă spre slava cerească la care era merit prin însuși actul Creației. Aspirând „după fire” la această slavă cerească și-a căutat în lumea materială împlinirea acestei dorințe care stăruia în el. Astfel, această slavă a lumii, „laudă după trup”, a pus-o în locul slavei cerești și duhovnicești, pe care nu mai este în stare să o vadă și să o dorească. „Au uitat că sunt oameni și de aceea merg de colo colo strângându-și din altă parte o slavă plină de batjocură”, spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Efecte patologice fundamentale ale chenodoxiei, precum amăgire și delir, îi îndreptățesc pe Sfinții Părinți să o numească „nebunie”. Cel înrobuit de ea începe să se încreadă numai în om, de la care așteaptă stimă, admirație și laude. La originea chenodoxiei stă necunoașterea scopului vieții pământești care aduce amăgirea în sufletul celui iubitor de slava deșartă. El se poartă ca și cum aceasta ar avea o valoare absolută și eternă, în timp ce, de fapt, este sticăcioasă și trecătoare.

Un rol activ în zămisirea și sporirea acestei patimi îl are diavolul, care este, la rândul său, un mare iubitor de slavă deșartă. „Luând mai ales iubirea de slava deșartă ca prilej pentru răutatea lor și sărind prin ea înlăuntru (în cugetul omului), ca printr-o oarecare portiță întunecoasă, diavolii izbutesc să răpească sufletele”, scrie Sfântul Diadoh al Foticeei. Cel care se lasă biruit de această patimă îndeplinește astfel voia celui rău: „Cel care iubește slava de la oameni (...) se predă vrăjmașilor, iar aceștia aruncă sărmanul suflet în multe rele, punând stăpânire pe el”, spune Avva Isaia.

Chiar atunci când lucrăm virtuțile doar pentru lauda oamenilor, sau pentru propria mândrie - „eu nu-s ca ei”- putem ajunge ușor a ne înșela noi înșine: cu cât te vezi mai virtuos, cu atât ești mai păcătos !

Ing. Gheorghe Aioanei

Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor 18-25 ianuarie 2005 la Iași

Program de desfășurare

- **Marti, 18 ianuarie 2005, ora 17.00** – “*Chemați la maturitatea spirituala*” (I Cor III,1-4), Deschiderea Octavei de Rugăciune în Catedrala Ortodoxă “Sfântul Gheorghe” Iași (Mitropolia veche)
  - *Omilie*: Prea Sfințitul Petru Gherghel - Episcop Romano-Catolic de Iași
- **Miercuri, 19 ianuarie 2005, ora 17.00** – “*Dumnezeu dă creșterea*” (I Cor III, 5-9), în Catedrala Romano-Catolica “Adormirea Maicii Domnului”, Iași
  - *Omilie*: Înalț Prea Sfințitul Daniel - Mitropolitul Moldovei și Bucovinei
- **Joi, 20 ianuarie 2005, ora 17.00** – “*Hristos este Temelia*” (I Cor III, 10-11) în Capela Facultății de Teologie Ortodoxa “Dumitru Stăniloae” Iași
  - *Omilie*: Pr. Prof. Dr. Viliu Dancă - Institutul Teologic Romano-Catolic “Sfântul Iosif”, Iași
- **Vineri, 21 ianuarie 2005, ora 17.00** – “*Să se zidească pe această temelie*” (I Cor III, 12-13) în Capela Institutului Teologic Romano-Catolic “Sfântul Iosif”, Iași
  - *Omilie*: Pr. Prof. Dr. Ioan Cristinel Teșu - Facultatea de Teologie Ortodoxa „Dumitru Staniloae”, Iași
- **Sâmbătă, 22 ianuarie 2005, ora 17.00** – “*Dumnezeu judecă lucrarea noastră de zidire*” (I Cor III, 13-15) în Biserica “Sfântul Nicolae” - Socola, Iași
  - *Omilie*: Pr. Cornel Cadăr - Catedrala Romano-Catolica „Adormirea Maicii Domnului” Iași
- **Duminică, 23 ianuarie 2005, ora 17.00** – “*Voi sunteți templul lui Dumnezeu*” (I Cor III, 16-17) în Biserica Romano-Catolica “Sfânta Tereza” Iași
  - *Omilie*: Pr. Dumitru Boboc - Paroh al Bisericii “Intrarea Domnului în Ierusalim”, Iași
- **Luni, 24 ianuarie 2005, ora 17.00** – “*Viata în Hristos: nebulie și înțelepciune*” (I Cor III, 18-20) în Biserica “Sfinții Apostoli Petru și Pavel” - Bărboi Iași
  - *Omilie*: Pr. Decan Iosif Dorcu - Catedrala Romano-Catolica “Adormirea Maicii Domnului”, Iași
- **Marti, 25 ianuarie 2005, ora 17.00** – “*Sunteți ai lui Hristos*” (I Cor III, 21-23), Încheierea Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor în Biserica Romano-Catolica “Sfântul Anton”, Iași
  - *Omilie*: Pr. Lect. Dr. Mihai Vizitiu - Consilier pentru Învățământ al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei

Coordonatori din partea Bisericii Ortodoxe Romane:

- Pr. Prof. Dr. Gheorghe Popa - Decanul Facultății de Teologie Ortodoxă “Dumitru Stăniloae”, Iași
- Pr. Lect. Dr. Dan Sandu - Director Institutul Ecumenic “Sfântul Nicolae”, Iași

Coordonatori din partea Bisericii Romano-Catolice:

- Pr. Prof. Dr. Viliu Dancă - Rectorul Institutului Romano-Catolic “Sfântul Iosif”, Iași
- Pr. Cornel Cadăr - Consilier cultural al Episcopiei Romano-Catolice de Iași
- Pr. Iosif Dorcu - Decan de Iași

Parohia noastră în haină cernită

În săptămâna care a trecut, s-a stins din viață, urmare unei boli necruțătoare, la vârsta de doar 53 de ani, **Nina-Niculina Ulmu** una dintre stelele luminoase ale Teatrului „Luceafărul”, artist cu har și om de caracter, interpret măiestru a peste o sută de roluri, care ne-au înfrumusețat copilăria, dar și mesager înțelept, care a reprezentat cu cinste lirica românească peste hotare.

O dată cu ea s-a stins și una dintre făcliile de suflet și de rugăciune ale parohiei noastre. Privim cu recunoștință modul în care, cu un admirabil devotament, a știut să-și împlinească îndatoririle creștinești și să ne sprijine, ca profesionist în organizarea și susținerea acțiunilor cultural-filantropice legate de sărbătoarea Crăciunului.

Transmitem pe această cale condoleanțe soțului Bogdan și fiului Bogdan pentru greaua pierdere și rugăm pe Bunul Dumnezeu să odihnească în ceata dreptilor sufletul ei bun.

Tot în această săptămână a plecat dintre noi la vârsta de 94 de ani regretatul profesor **Ciurea Stelian**, figură proeminentă a școlii juridice ieșene, profesor de Drept Administrativ în cadrul Facultății de Drept a Universității „Alexandru Ioan Cuza”, fost prodecan și multă vreme șef al Casei Universitarilor din Iași. Dumnezeu să-l ierte !

Evocăm cu acest prilej și pe răposata **Cristina Tufescu**, care, la vârsta de 91 de ani, a părăsit fiica, ginerele și nepoțica, mutându-se la cele veșnice. Transmitem condoleanțe familiei Țigău și rostim pentru ea creștineasca rugăciune: Dumnezeu să o ierte !

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.